

MISJONSØRØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENSTJENESTE

NUMMER 7.

1. APRIL 1933

5. ÅRGANG

Misjonsarbeidet i India og Kina

INDIA

Bangalore, India 31/1 31.

Elskede brodre og søstre i

Herren, Nåde og fred!

«Den som offer takksigelse serer mig og den som gør den like vel, han vil jeg la skue Guds frelse. Salm. 50, 23.

Priser Herren, til han er god, hans miskunnett varer evindelig.» Salm. 116, 1.

I sannhet har vi meget å prise Herren for, mest av alt for det evige liv, som vi har i Kristus Jesus. Når vi sammenligner våre prøvelser med den herlighet som skal åpenbare på oss, så kan vi med sangeren istemme at «jordlivets strid er kun småting når hjemme i himlen vi står». Tenk når engang hver tåke er forsvunnen og Gud skal avtorre hver tåre av våre øine.

Atter har et nytt år oprunnnet med dyrebare muligheter. Må Herren hjelpe den enkelte av oss at trofast benytte hver anledning han skjenker oss, og forberlige ham i våre liv såvel som våre ord. Julen begynte tidlig i år for vi hadde en liten tilstelning for våre små skolebarn den 21. desember. Forst sang de og gjengav bibelberetninger og vers de hadde lært, derefter holdt vi en liten tale for dem og høn og sist av alt fikk de hver sin pakke med indiske setsaker. Så tok vi mål av de fattigste av dem for kjoler og skjorter. Juleaften hadde vi vår lille tilstelning i hjemmet og gleden var stor hos de våne når de fikk sine gaver. Juledag hadde vi en velsignet stund da vi samles om Jesus som ga avkall på himlens herlighet og kom til vår syndige jord i menneskeskikkelse.

Tidlig annen juledag fikk vi bud om at en av vores naboen en ung engelsk pinsesjonaer, hadde flyttet høiere på midnatt den 25. Hun hadde sorte småkopper, og enden kom så plusselig. Hun hadde bare vært i India i 2½ måned. Hun ble ført til lasaretten kl. 8 juledags kveld og døde kl. 12. Det var nok et slag for hennes ektefelle, dog han vant herlig seier og priste Gud ved graven. Både småkopper og byldepesten herjer nu her i Bangalore. De har en fryktelig skikk her i syd India. De anser det som en dyd å ha småkopper og overføre dem til andre og om de kan besmitte en hvit person så er doden ennu sterre hos småkoppeguden. Det går så langt at de samler skal fra småkoppepatienter, legger dem i en jordkrukke og setter den i veien som offer til småkoppeguden, så de passerende kan snuble over den og bli smittet. Tenk hvor dypt ned satan har ført disse arme sjele. Kan det sies noen steder, så kan det sies her i India: Jeg går i fare hvor jeg går. Dog

når vi bor i den allmektiges skygge, så er vi trygge om tusenralle ved var suæ og tusen ved var høye.

Nytårsdag hadde vi en salig stund om Herrens boro. Rummen syntes sa åpen, vi var ikke mangen, men Jesus var i var mude. På kvelden hadde vi en veslefest stund i en liten sal hvor noen irie samles: Br. Desmond talte om malesmoren. Vi kan ikke male Guds nåde og fylde. En ung broder var mæktig under Andens kraft; vi hadde også glede av ledene tre sjeler til korsets rot. Guds skje ære og pris. Det kjenner som et nytt stort fremad når sjeler kommer til Frelseren. Be for disse at de må bevares i năden og gå frem til store fylde.

Kan til Guds ære si at jeg føler meg meget sterkere enn da sist vi sværte. Har jo hatt flere anfall men de varer ikke så lange. Har fått slik forvisning at Herren i sin tid skal helt sette meg fri fra denne sykdom, sitt navn til ære og pris. I forrigeuke hadde jeg gleden av igjen å frembrære budskapet fra Herren for en forsamlings med mødre. Br. Desmond står i fra tidlig morgen til sent på kveld ennskjont han ikke er helt frisk. Be at Herren må ra-

re også ved hans legeme. Vårt ønske og høieste begjær er å bli i standsatte til som aldri før å bringe frelsens glade budskap til dem som synker i synd og elendighet.

Motta vår hjerteligste takk for eders bistand med fredshilsen fra oss alle.

Eder i năden forenede br. og str. Desmond.

KINA

Yutzesien, Shansi,

18. januar 1933.

Kjære br. Toftner og misjonsvenner i Norge.

Ti han kjenner den vel jeg holder mig til: prøvet han mig, så skulde jeg gå frem som gullet. Min fot holdt sig i hans spor, jeg bevarer hans vei og både ikke av.

. Job. 23, 10. 11.

Hjertelig takk, kjære brøder, for ditt meget velkomne brev med innlagte gave fra vennene på misjonen og fra dem på Haslum. Herren vil rikelig belonne eder alle. Han glemmer ingen og vet den beste vei å gi alle etter sin rikdom i Kristus Jesus.

Det er med glede jeg skriver dette brev til eder dyrt kjøpte og gjenkjente venner i vår dyre Jesus.

Guds underbare omsorg i smått og stort

En søndag jeg hadde vært til en utstasjon og var på en jenvei på ettermiddagen så var jeg så skrekkelig trett, for det hadde vært stekende hett hele dagen.

Jeg sukket til Herren om nåde og

kraft til å komme hjem, jeg hadde enda to timers ridning tilbake av veien, da kom det en bitte liten sky for solen, og den blev stillet slik at der ble en liten skygge over mig. Ettersom jeg gikk flyttet den sig, så jeg fikk vandre i dens skygge hele veien. Rundt om var det brennende solskinnet. A,

hvor det var vederkvegende å få vandre i Herrens skygge. Lovet være hans dyre navn.

Syk og nedbrutt lå jeg på et stort hospital i en fremmed by, blandt bare fremmede mennesker. En kveld oversøsteren gikk rundt og så til alle patientene og sa godnatt, kom hun ikke til min seng. Jeg følte mig så forlatt, og det at jeg lå blandt bare fremmede gjorde at jeg følte mig enda mere forlatt og ensom. Da susteren forsvant ut gjennom døren begynte jeg å gråte og sa så til Jesus: Jesus, jeg kjenner mig så ensom her, vil du gi mig en opmuntring? Please, send henne tilbake. Omkring ti minutter se-

nere kom hun tuslende i tusmørket like bort til min seng og sa: «Jeg følte som jeg forglemt en av min familie.» Hun snakket litt med mig og så gikk hun.

Men a hvor lykkelig jeg blev, for jeg så der min Freisers underbare omorg og kjærlighet. Det var han som sendte henne tilbake, hun brukte ellers aldri å komme tilbake etter hun hadde slukket lampene og gått.

Det nærmest sig tiden da jeg skulde fylle femti år, og ved en slik anledning er det jo likesom man gjerne ønsker å se noen av sine egne, men her var jeg alene på en misjonsstasjon. Noen dage iforveien kom der noen store, nyskadelige knopper på noen nelliokrosser som stod i kjøkkenhavnen. Som jeg plutselig fikk sio på dem en dag, var det som en stemme talte til mig og sa: Dette er Guds gave til dig til din femtiårsdag, og kvelden før så var de just akkurat passe utsprungne til å ta, to store rede og to gule, så store og fine. Aldri har jeg fått en jordisk gave, som har frydet mig slik som de nellikkblomster. Jeg så Guds storhet, hans kjærlighet, hans omsorg, og når jeg så på mine blomster så måtte jegprise min

Fader i himmelen. Han er Fader for alt som kalles barn i himlen og på jorden.

Hvor herlig å se ham i stort og smått.

Sist jeg var i Norge, var det en dag jeg var på vei til en stasjon for å reise med tog. Jeg folte mig fristet til å bli mismodig når jeg tenkte på Afrika, noden og behovene derute — også de finansielle. Som jeg gikk der på veien sa jeg til Gud: «Min Fader, det er riktig nedfor med mig idag, vil du gi mig en opmuntring?» — Efter å ha reist en halv time med tog fikk jeg aldeles overraskende en større gave til misjonen, og med det samme hvisket Herren til mig: Her har du opmuntringen! Er ikke vår Gud en underfull Gud? O jeg ønsker og lenges etter mere helt å være hengitt i hans hånd, den trofaste. Hans sine farer rundt den ganske jord for kraftig å støtte dem som forlater sig på ham. Se din Gud, din store Gud.

Hjertelig hilsen til alle Guds kjære barn fra en av hans tjenere i Afrika.

Hilma Hermansen.
New Haven, M. S. P. O.
Hlatikulu, Swasiland,
South Afrika.

irisk. Svaret var: «Ja, det blir som Herren vil, nans vilje er best. men en dag som jeg var meget neustemt og satan gjorde alt umulig, gikk jeg i bonn og ble der inntor Herren til han ga meg sång vissuet om at min mann skulle bli irisk. Gud er ikke et menneske at han skulle lyse, en eller et menneskebarn at han skulle angre. Skulde man si noe og ikke gjøre det, og skulde han tale og ikke holde det? 4. Mos. 23, 19. Det var meget rørende å se de kristne komme den ene etter den annen med fredshilsninger og små gaver. Vi ber alle at var kjære pastor snart må bli irisk. Vi vil sa gjerne se ham og ønske ham fred. Ja den rettferdige manns bonn formår meget når den er iherdig. Åre til Jesus. I tro til Jesu løfter tror jeg min mann smart skal bli helt frisk igjen. Be med oss for dette kjære venner, jeg vet at dere i Oslo som visste han var syk, var med i bonn for seier, dette var trostende å vite.

Nu må jeg takke dere alle over hele Norge gjennem dette brev, for all den kjærlighet som er bevist oss i det sunde år, og de gaver som i har sendt i kjerligheit til Jesus og hans arbeide på dette sted, det er med stor takknemlighet til Gud og eder, at vi har mottatt dem og brukt det til sierrens are, og sjæles frelse, sa langt Herren har gitt oss visdom. Predikeren bok sier: All ting har en bestemt tid, og en tid er der for enhver idrett under himlen, derfor også til å gi og motta, at sa og hoste. Ma Deres innhostning bli stor kjære venner for har han ikke sagt, at den som gir en av disse små endog bare et beger koldt vann å drikke, fordi han er disipel, sannelig sier jeg eder, han skal ingenlunde miste sin lønn. Jesus har vært oss usigelig god i dette år som er svunnet, trengsler har det vært, men han har også gitt oss krefter etter behov, og nåde til i alt å se hans faderhånd som leder og bærer oss frem mot målet, og drar oss med trofasthets bånd nærmere seg, dag for dag. Storme må rase og brender slå, aldri min skydende tilflukt de næ, fri fra all fare og egnsten jeg er, trygg i hans armer som har mig så kjær.

Jeg vil til Herrens ære fortelle om de 3 dagers mote vi hadde ved nytt års tid. Det ble kun 3 dage, (for arbeiderne på de forskjellige steder fikk kun så kort tid.) Det ble enstemmig ropt til Herren om seier for disse møter og ennskjont det foltes litt bunnet å begynne med, bragte Herren oss herlig seier gjennom bonn, (Forts. 4. side.)

MISJONS-RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonsens
Tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomite. Utkommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse: Misjons-Rosten, Post boks 32, Sarpsborg.

Abonnementsprikk: I løslegg 20 øre, kr. 2,00 for halvåret og 4,00 pr. år. Til utlandet kostet bladet kr. 6,00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonene. Adresseforandringer, skriftlig opspørgelse og betalinger skjer til ovenstående adr.

De forsømte felter

Tanken om å komme de forsømte steder til hjelpe ved å støtte evangelistene med midler, vinner tilslutning på flere steder og det er sikert at det er påkrevet.

Følgende utdrag av et brev fra br. Amundsen viser at Herren virker på hjertene:

«Jeg leste i Misjons-Rosten og fikk se skrivelven angående å hjelpe noe med midler til å reise med evangeliet til de avsidesliggende steder i vårt land og vi gjør gjerne sende en liten skjerm. Det er ikke lote (kr. 10,00), men Gud skal velsigne dere og dem som skal reise med evangeliet. Håper det er flere som har litt å avse. Må sjæle frelses. Jesus kommer snart.

Fra en ung sørster i Herren
L. A. M.»

Br. Amundsen har stilt sig til tjenesten som kasserer og vil motta og videreføre inntekken midler. Det er tanken i første hånd å stette br. Bryntesen, som nesten til stedighet reiser på de avsidesliggende steder. Han mottar også midler til andre vider, og bare det blir bemerket til hvem det ønskes sendt, vil det bli sendt vedkommende. Innkomne beløp blir kvittert for i «Misjons-Rosten» og «Det gode Budskaps». Bidrag sendes til Thorleif K. Amundsen, Aasheim p. o., Busskerud.

Tiden er alltid inne

til å kunne gjøre noe for M.-R. Det gjelder å få bladet spredt mest mulig. Jo sterre utbredelse, jo sterkevirkefelt for misjonsens hellige sak. La ditt mål være å skaffe minst én abonnent. Det herres lite ut men hvis hver en som leser denne lille appell skaffet bladet en ny venn, vilde oppagget med ett slag være født opp. — De gode brev og hilser fra inn- og utland fortjener å komme flest mulige til gode. De mange brev fra misjonsfelten er særlig egnet til å vekke interesse for arbeidet ute på hedningemarken.

I den siste tid har bladet bokstavelig talt vært oversvømmet av innsendt stoff, og det viser bedre enn noe annet at det er en sterke virkefelt blandt vennene. Og slik skal det være.

Mange ensomme er blitt styrket og vederkevet gjennom bladets spalter. Det kommer med

bud og hilser fra kjære og kjente. — Men mest kjært er vel bladet for misjonerene som gjennem dette får et friskt pust fra hjemlandet og som også her får anledning til å følge sine medarbeiders virke i de forskjellige land og verdensdeler.

Vi mottok forleden dag nedenstående hilsen fra Afrika, som i sin korthet bringer oss oppmuntring:

«Elskede venner i Jesus. Sender en liten skrivelse — om i vil benytte den i bladet —?»

Gud velsigne fremdeles den kjære «Misjons-Rosten» og Eders som arbeider med den, I skulle være vite hvor oppmuntrende det er for oss ensomme misjonærer å få besøk av denne kjære venn, så skulde I få enda mere mot

«Hjertelig takk!»

Ja, la oss i tro fortsette arbeidet inntil Jesu Kristi dag. Vær også du med i virket. — Vi kan glede vennene med at det er fremgang. Det kjenner godt å se Herrens verk vokse også i dette lille hjørne av vingården som omfattes ved misjonsbladets virke.

Søstermisjonen i Oslo

Til «Misjons-Rosten».

Lørdag den 25. februar avholdt søstermisjon i Oslo som arbeider for misjonerene Kari og Jens Fjeld, Kina 10. årsfest. Det er nu 10 år siden vi ved Guds nåde begynte misjonen og Gud har vært med og velsignet arbeidet derute. Mange er kommet til troen på Jesus og er blitt depte og lagt til Guds menighet.

I denne anledning fikk vi leiet lokalalet «Smyrna», Grønlandsleiret 25. Forstander Wallentin Hansen og brødrene var villige og deltok med oss. Br. Nils Olsen talte over ordet i Luk. 19, 29–34. Toftner talte over Salm. 84. Gud var med og velsignet og stadfestet sitt ord med tung og tyding. 7 bødre sang og spilte med liv og lyst. Gud velsignet og brukte dem til sin are. Ragnhild Bråthen — en slektning av Kari Fjeld — sang en sang som blev til velsignelse. Smyrnas musikk hjalp oss også med sang og musikk. Gud velsigne dem alle som var med å hjalp oss. Br. C. Hansen talte litt om misjonsarbeidet. Vi optok et offer til arbeidet derute. Det var fullt hus og alt gikk godt.

Gud lønne enhver igjen. Allere til Gud! Amen!

Hilsen 2. kor. 9, 8–15.

Oslo den 9. februar 1933.

Borghild og Christian Hansen.

SANN STORHET

«Den der vil være stor iblandet eder, han skal være eders tjener», sier Jesus. Den som har funnet sin plass ved Kristi kors har jo noe å tjene andre med. Det navn der er oss betroet å forkynne, Jesu dyrebare navn, er jo det som alle andre trenger til å møte.

«Den ypperste blandt eder skal være eders trell» — i Guds rike skal den ene ikke herske over den annen, men tvertimot være villig til å ringeakte og å komme til å lide for Jesu navns skyld. Og blir vi aktet verdig dertil, da er vi salige, sier Jesus i bjergspreken. (Matt. 5, 10–12).

Det er leksen å lære for den der vil være stor.

Fra str. Thuens misjonskasserer

Til «Misjons-Rosten»!

Da jeg er vist på at den Herre Jesus har kalt mig som Asta Thuens kasserer, «For uten ham kan vi slett intet gjøre», vil jeg få lov å bekjentsjøre det her i «Misjons-Rosten».

Denne gang eller har Jesus vist oss at han bruker det som ingenting er i denne verden men han al i ham. Når jeg blir i ham og han i mig, da skal jeg bære megen frukt. Tenk når Herren skal bruke et kar til sin gjerning, går han ikke til gullsmeden og uttar sig det finste gull, eller bruker en som er i hei verdighet, nei halleluja. Han ser ei som mennesker ser. Et kar ved veikanten, støvet og smudset, som for oss har ingen verdi og som en annen kanskje vil sparkre bor — et sådankar kan Jesus bruke til sin gjerning. Han som er Kongernes Konge og Herrernes Herre. Det usleste ord han sig av, fører det gjennom både ild og vann, sliper og polerer det så blankt at han sitt billede kan skue. Pris skje Gud.

Dette kar har nu fått sin verdi for Mesteren som med sin egen hånd har dannet det. Skatten i dette lerkar er Jesus, ti han har sagt: «Jeg aldri mer fra Sion bort vil drage. Han sier dette er mitt hvilested. Her vil jeg bo med jubel alle dage, og fylle templet med min herlighet. Sitt tempel selv han renset har, og ubesmittet er det i forvar. Hvo vil mer anklage Guds utvalgte; ti

Gud dem selv rettferdiggjort nu har.» Giv ham hvad han selv ga dig, giv ham ditt alt. først da ord la henden på mig og nedbad Guds velsignelse over mig innen jeg igjen reiste hit ut så var det så godt for mitt eget hjerte hvad Herren talte. «Frykt ikke; Jeg sender dig til Banda.» Det er så trykt å få være utsendt av ham. Vi ter da gjøre Jesu ord til våre. «Og den som har utsendt mig er med mig.» Joh. 8, 29. Lovet hans navn. — Ja, jeg synger meg sangen: «Aldri jeg ensom er aldri jeg ensom er, han har løvet selv å bære mig og altid å være min nær.»

Hadde en riktig god reise hit og den 19. jan. satte jeg igjen min fot på Indias grunn. Og den 21. januar kom jeg frem hit til Banda.

Gamle Jakob og hans hustru Nani, evangelist Nadja og hans hustru og de kristne som er her var lykkelige over at jeg igjen kom tilbake til dem. Også hendingene ute i landsbyene sier. Nu er det så lenge siden noen azdere har vært her hos oss. — Jeg har nu allerede vært her et par uker og da det nu er vår arbeidsdag i India på denne årsidå så har Djesodibai og jeg daglig vært et tur ute i de nærmeste landsbyene omkring og vi har hatt mange gilde stunder i det vi har sitte enten inde eller utenfor døren til noen innelukkede kvinner. Ved veikanten, under et tre eller også på en bronkant. Sunget og talt til den skare som har samlet seg rundt oss og lyttet til ordet. — Kjære venner, bed for oss. Ved de skjer ikke hverken ved hær eller makt, men alene ved Guds And. Bed at dette tykke mørke som er her ute må vike for evangeliet herlige lys og at solopgangen fra det hoie må nå til Bandas uslyper, at folket må få skue lys hans lys.

Min tanke er om Gud vil at je skal leie mig en liten bungalow her i Banda, men inntil jeg få leiet en så bor jeg nu i siste Engstroms telt. Da det nu da for dag vil bli varmere og varme vil det snart bli for varmt i teltet, men da håber jeg jeg kan få flytte inn i en bungabøi.

Husk mig i eders bonner. En kjær hilsen til dere alle fra kristne innføde her.

Be for dem og bed for mors India.

Hjertelig hilsen fra eders i Jesus for Bandas frelse forened sørster

jeg fikk til hele min billett. Også annet som var nødvendig ga Herren mig og den 3. januar forlot jeg Norge.

En minnedag i mitt liv vil av skjedsmesten i Knoffs gt. være Da eldste brødrene ifølge Guds ord la henden på mig og nedbad

10½ og avsluttet

Flerere talere nærmere bekjent Guds folk kommen.

Joh. Arnesen

SPREDTE

Hilsen fra felitet

Sender en hilsen med det jeg selv idag. «Jeg er den 10. 11. Han satte sitt liv til farenes store høyde. Så er han over 4. Jeg vil forte som jeg har vært kom til Saltne 32 og tok inn til fredens hjem. uker og var også sen av det nye vikten, som han har sommer.

Vi hadde en gang kom til Gud fra frem til følgende og tilknyttes.

Det var ikke så og da kom Br. Kjellås var. Det er en miflakk. Nådeg brukt der. Det dem og bruker se. Gud velsigne

Så reiste jeg Martin Buberg deretter, men iblandt oss der som har kommit så. Det var også gikk i dåpens kommer samme Gud i høyre. Lovet være i frelse og velsigne og overfligdig

Så kom jeg er det Hans. Vi har det godt etter det har vi mange folk på her er gavenes Herren velsigne. Gud er meget

Air

På farten.

Spyde februar kom. Det var en atter det har var rent uvær det møte i båt. Det var ikke veiene var i kviet sig for en god stund ord er alltid er et av de den frie forkjærlig. Her virket og magt gikk over fra en båt var en måneder. Som alle steder sine stormer dertiden som

in billett. Også
vendig ga Her.
januar forlot

sitt liv til av.
også g. vare.
ifølge Guds
ing og nedbad
er mig innen
ut så var det
hjerte hvad
et ikke; Jeg
Det er så
ndt av ham;
ord til våre
sendt mig er
Lovet være
synger med
ensom er,
han har lovet
altd til å være

od reise hit
te jeg igjen
nn. Og den
frem hit til
ns hustru
ja og hans
som er her
jeg igjen
Også bed.
vene sier:
nen av
oss. — Jeg
et et par
arbeids-
tid så har
vært en
landsbyer
matt man-
i har sit-
for doren
venner. Ved
eller også
et og talt
amlet sig
ordet. —
et. Det var
hær eller
ds And.
som er
ngelicts
gen fra
as use
ue lys i

at jeg
ngallow
eg fär
søster
i dag
varme-
rmert å
jeg at
unga-

de fra

i Je-
nede

n.

vor

spire

det

an

el

jl

il

Påskestevne

Vennene fra Loveapotekets sal, Storgaten 21, innbyd til stevne i vårt nye lokale Østerhaugs gate 10, i påsken.

Der avholdes møter torsdag og fredag kl. 10½ og 7. Lørdag fest kl. 7, 1. påskedag kl. 10½ og 7. 2. påskedag kl. 10½ og avslutningsfest kl. 6.

Fleire talere. Emner etter nærmere bekjentgjørelse.

Guds folk er hjertelig velkommen.

Joh. Araesen. Carl Hansen.

SPREDTE FELTER

Hilsen fra feltet.

Sender en hilsen til «Resten» med det jeg selv fikk fra Gud idag. «Jeg er den gode hyrde». Joh. 10, 11. Han var god for han satte sitt liv til for mig. «Han er farenes store hyrde». Hebr. 13, 20. Så er han overhyrden. 1. Pet. 5, 4. Jeg vil fortelle litt fra føltet som jeg har vært på i vinter. Jeg kom til Saltne den 28.—12.—32 og tok inn til Lars Lervik. Et fredens hjem. Jeg var der i fem uker og var også med på invilser av det nye huset til br. Lervik, som han har bygget sig i sommer.

Vi hadde en herlig tid og mange kom til Gud. En del stod op og kom frem til første benk. Gud var lov og takk!

Det var vekkelse der ifjor også da og kom mange flere med. Br. Kjellås var der da.

Det er en meget god vennefolk. Nådegavene er meget brukt der. Det er mange som har dem og bruker dem til oppbyggelse. Gud velsigne dem.

Så reiste jeg til Larkollen til Martin Buberg. Der var det sonderret, men Gud har virket blant oss der nede. Det er noen som har kommet til Gud der også. Det var også 6 stykker som gikk i døps grav. De adspredte kommer sammen igjen og priser Gud i høye toner. Halleluja! Lovet være Lammet som kan frelse og velsigne så det blir liv og overflidig liv.

Så kom jeg hit til Betania. Her er det Hans Utne som er leder. Vi har det godt. Det er salige møter og vi har bedt med enkelte. Mange folk på møtene og også her er gavene meget i bruk. Må Herren velsigne og bevare dem. Gud er meget god. Amen!

Aimar Karlsen.

På farten.

Spydeberg: Tirsdag 22. februar kom jeg til Spydeberg. Det var en av de få dager i vinter det har vært snestorm og det var rent uvant. Om kvelden var det miste i bedehuset ved Svae. Det var ikke mange samlet da veiene var igjensnede og man kviet sig for å ta ut. Vi fikk dog en god stund sammen. Herrens ord er alltid godt. Svae bedehus er et av de eldste bedehus hvor den frie forkynnelsen har hatt inngang. Her var det br. Kiserud virket og mange sjeler har her gått over fra døden til livet. Jeg hørte en br. i Askim sa: «Det var en mørstermenighet der.» Som alle steder har de også hatt sine stormer og det kan synes underdiden som at det blir blåst

bort alt sammen. Men lovet være Gud! Guds verk holder prov. Det går lutret igjennem og blir stående. Megt som gjilmet holdt ikke prøven kanskje, men det Gud fikk lov å ta hånd om, det står der uskadd. Bare mere renset.

Onsdag kom en hel del venner fra Askim med sang og musikk og det blev en god feststund. Brodr. Gjesund og Dammen var også med og ophøiet Herrens navn. Budskap i tunga og tydning kom også fren. Det var en dyrebar stund og Gud talte til oss alvorlig og vekkende.

Torsdag var det mote på «Klokkerhuset» i Skiptvet. Også der var det samlet endel venner og vi kjente at Herren var i blandt oss. Som han selv har sagt: Der hvor to og tre er samlet i hans navn der er han selv tilstede.

Søndag var det etter fest i Svae bedehus. Det var samlet meget ungdom og det var øpent å vidne om Gud. Det var nok noen som fikk «sting» i sitt hjerte, tenker jeg.

Jeg tror det er øpent for vekkelse der nu. Bare Guds folk holder ut i bønn og tro.

G. I.

På reise

Av O. Karlsen.

Øg det begav sig derefter at han reiste igjennem steder og byer og prediket og forkynnte Guds rikes evangelium og de 12. med ham. Luk. 8: 1. (dansk overs.)

Det er underbart å se at vår Freiser reiste omkring fra by til by, fra landstrekning til landstrekning og prediket Guds rikes evangelium for folkesmåssene og hebrede det alle dem som hadde ondt. Matt. 8. Se Salm. 107: 20. Luk. 4: 18 og 5: 17 og 9: 6 m. Den samme makt gav han sine (Matt. 10. og Luk. 9.) Han er den samme idag. Han løser alle bundne og fører dem ut til idel lykke. Salm. 68, og forakrer dem ikke. Salm. 63. Han herer deres jamren. Salm. 102: 2 og løser dem. (Salm. 146: 7). Lovet være Gud. Amen.

Med Guds vilje forlot vi Frederiksberg og reiste til Halden med det velsignede budskap som er fullt av sprudlende liv. (Joh. 6: 63), all ære til Lammet og Gud. Predikant Fr. Eriksen mette oss på staasjonen i Halden og hilste oss hjertelig velkommen til byen, og denne fredshilsen kjente vi var forent med Kristi sinnelag som var oss til styrkelse i troen, lovært.

Br. Eriksen er predikant for Kristi Menighet i «Betel», Halden. Dette vakkre lokale rummer flere hundre mennesker. Møte nesten hver kveld i 14 dager og folket strømmet til «Betel» og fylte lokalaet kveld etter kveld og en stor kraftig dør var for oss opprett. Og skarer av hellige priset Gud i ordet. — (Salm. 56: 11) og la ny pris til all. Guds pris. (Salm. 7: 14—19).

«Kristi Menighet» har også et vakkert lokale i Tistedalen som heter «Salem» og et lokale på Hov ca. en time fra Halden. Br. A. Isaksen er forstander for distriktslokaler og br. Fr. E. er predikant. Det kan i sannhet sies om disse to brødre at de er Guds lerende tjener, som arbeider sam-

Tas sløret tilside?

Av Stefan P. Treber

Ondskapen i menneskene blir dag for dag mere åpenbar. Det er ingen ting lenger nu, som ikke er trolig. De ting som før har vært de mest grøvvekkende som har skapt den største sensasjonen er nu bare småttør og hører med til dagens orden. Men vi forstår jo godt at dette smart må til en slutning, da det ellers vil bli for tungt for de sanne kristne å kjempe seg frem i denne verden hvor satan hersker.

Tidens løsen er «til kamp!» Der går kanskje så stilt for sig. Barna blir oppdratt i en gudslos hets ånd. De suger i sig all den vantos gift som mange lærere og lærerinner serverer ved våre offentlige skoler. Det gamle testamentenes kristne er bare nonsens, opdikt og sagn, sier de Hvordan lenge skal de få holde på?

Nylig stod det å lese i et Norsklandsblad i Sverige i en fodselsannonse: En «bolsjevik» er født! Og under stod foreldrenes navn. Ja, det taler for sig selv. Det gir tilkjenning hvem de er og det ligger en viss stolthet i selve bekjentgjørelsen. De har kjempet sig frem til noget som de tror er det rette og de drar sine barn med i samme malstrom — bort fra Kristus! Bort fra de kristnes rekker! Men ansvaret og avslutningen av sitt liv tenker de ikke på.

Det er ingen skam lenger nu å være en åpenbar forneker av kristendommen. Ikke nok med det, men med ett

men med ett hjerte og en sjel, som forkynner et helt evangelium for folket, og den Herre Jesus er med og stadfester ordet ved de medfølgende tegn.

Det var en frys og glede for oss å tale Guds ord blandt Guds elskede i Betel, de var med i bønn og lovprisning, og mange av dem var fylt med vin — og var bare frisk fra den urene kritikkanden og fra den fordervede partånden som tusener har gitt rum for.

Nei, den rene Kristi Menighet, som er Kristi kropp, de har Kristi And i sig og forstår ikke å smigre, ei heller har tendensen til krig, d. e. strid, kiv, parti, mot Guds barn som Herren. Gud har satt som lem i legemet — glem ikke det. (1 kor. 12: 18). Mange av de hellige i Betel har oplevet de ord hos Job 32: 18—22, Rom. 8: 14 og kap. 13: 10 og Ap. gj. 13: 5 m. m. Disse bibelspråk viser rett frem da en sjel er døpt av Hellig Anden. Nen annen kjennetegn på en åndsfylt kristen kjenner Bibelen ikke til. Merk dig (1. kor. 13: 1—13).

Halden har i de 2 siste år hatt besøk av en «Svylene-dags adventist-prest» som søker å foremenneske inn i sine teorier og at de må holde sabbaten. Denne kom på et av våre møter og ville slå til lyd, men den bølgende forsamling bad ham tie still, og med skam måtte han gå ut. Siden gikk denne forvilledede mann omkring og advarte mot den sannhet som Jesus hadde talt i ordet. Da vi er meget kjent med den falske kristendommen som adventistene fører, så blev vi anmodet å skrive en bok som bærer titlen: «Bær de kristne hol-

het de bevisste oss. Stort av alt er kjærligheten. Er den borte, da er livet borte. Det tjener til ingen ting å ha gaver og preke i høyt toner. Av deres frukter skal I kjenne dem. Se Matt. 7: 15—21, Jak. 3: 11—16. Gal. 5: 19—21 m. m. Disse forskrækkelige synder som bibelen her anmerker har fått stor plass i de mange forsamlinger i denne tid. Men A n d e n s frukter er vakre frukter som de renn av hjertet fremover. (Matt. 12: 35). Se Ef. 5: 9. Gal. 5: 22.

Disse bibelspråk er en Guds grædestokk for enhver kristen bekjennere. Herren vil hjelpe oss til å leve Kristuslivet her for snart å få være med ham hjemme der. (Joh. 14: 1—3). Til slutt følger de beste hilsener til de hellige i Halden. Ef. 6: 23—24.

Djevel-dyrkelse.

Det fortelles i den utenlandske presse at der i Paris nu skal være 11 templer som er innviet til dyrkelse av satan. Disse templer besøkes av ca. 10,000 personer.

Husk! Dette er i selve verdenskulturens hovedstad i 1933 etter Kristus.

En ny kur.

Under denne overskrift er i «Fr. Stad Bl.» forleden inntatt en artikkel om hvordan man kan venne seg av med å ryke. De eksperimenter, regler og betingelser som dr. H. Robiesek i Wien anbefaler og fremsetter ang. dette synes å måtte være problematisk eller lite virkningsfulle og må være meget besværlige å utføre, og jeg antar det må være få som etter disse åndedretts- og pustesøvelser i 48 timer vil kunne avlegge denne såvel for legeme som sjel uhyggelige og fordervelige last. Jeg vil henvise til en meget enklere kur, og det er til lægen over alle læger: Jesus fra Nasaret. Den som ber ham om hjelp av et høyt og opriktig hjerte vil han befri i et øieblikk. Det tar ikke 48 timer å gjøre dette for ham. Nei, takk og lov og pris. Han hjalp mig og vil hjelpe enhver opriktig sjel som ber ham.

Det er uhyggelig å se hvordan denne forferdelige tobakkslast griper om sig blandt unge og gamle i alle steder. Blandt geistlige og lærere er den sterkt utbredt, de som i første rekke skal være et eksempel for andre. Troende og vanstre skikker sig i mange tilfeller lik med hverandre på denne måte. Sørgelig. Jeg tror det er mange som er henfallen til denne last — ikke bare roking, men tobakkslasten i alle dens former — som gjerne ønsker å bli befriet. Jeg har talt med fler om dette. Den eneste jeg kan henvise til er Jesus. Han både vil og formår. Paulus skriver i 2. korr. 7, 1 bl. a.: La oss rense oss fra all urenhet på kjed og ånd. Ta din bibel og les forøvrig fra samme brev i det 6. kap. fra v. 1 til og med 1. v. i 7. kap. Du som lider av denne last som her er omskrevet, gå til Jesus. Han vil hjelpe og rense dig. Apostlen Johannes skriver så herlig: Dersom vi vander i lyset, likesom han er i lyset, så har vi samfund med hverandre og Jesu hans sonnes blod renser oss fra all synd.

(1. Johs. 1, 7). Amen.

Ludv. J. Hystad, Trara.

*) Når jeg i min anmeldelse sa den var tunglest, var det av hensyn til de mange bibelhenvisninger.

G. I.

I profetienes lys

(Innatt etter opfordring.)

«Og Jerusalem skal nedre påvirking og endelig igjen bli et tilkallskuer for Guds utvægtskirk, sa vilde han — den engelske kommandant — rett det, som om der var tanken med at nærmest der var korstog at nans soldater gikkorstog til Jerusalem.

Den 9. desember 1917 skjedde det et vendepunkt i historien. På denne dag drog den engelske general Sir Edmund Allenby uten svardslag inn i Jerusalem. Palestina ble befried for tyrkernes herredømme. Balfour-deklarasjonen, som gav jødene rett til å vende tilbake til sitt føredland, utsatte og kort tid etter avsluttet verdenskrigen. Forfatteren Je Finley har for nylig utgitt en bok som han kaller «Beretningen om det siste Korstog», og i denne bok tegner han et overordentlig smukkebilde av den mann som midt under verdenskrigen ble kalt til å befri det land som rummer så mange minner om Guds profeter og vår Frelser. At det ikke er noen tilfeldighet at det blev Allenby som ble utvalgt til dette arbeide, vil man forstå år man leser om denne manns karakteregenskaper.

Finley skriver bl. a., idet han omtaler det for de Allierte så vanskelig år 1915:

«Med basis i Kairo og ut fra den motsatte bredd av Suez kanalen fikk general Allenby ordre til å finne vei for en hær mot Palestina, således at han muligvis kunde angripe landet fra sjøsiden over mot Jordan, sette sig fast i Jerusalem og derved forbinde Kairo med Damascus, hvor franskmenene var forsankset.

Allenby er av irsk avstamning, og hans foreldre tilhørte den skotsk-presbyterianske kirke. Allerede som gutt deltok han i det daglige studium av Bibelen i sitt hjem. Flere timer anvendtes hver dag til bønn og fordypelse i det gamle testamente profetier. Hvem vil tvile om at han var bedret av Gud til, ligesom i sin tid Moses, å træ til nettopp i det øjeblikk det stemte med Guds planer i den time hvor tyrkernas fordrivelse fra landet var planlagt i Guds råd?

Allenby var bokstavelig talt gjennemsyret av sin bibel. Han valgte da også, forsvrig til stor forbleffelse for tyrkerne, den samme rute som Moses da denne første Israels folk ut av Egyptens treldom. Han gikk den like vei gjennem ørkenen til Beerseba i det sydlige Judea. Så bestemte han å omringe Jerusalem, idet han sluttet den pact med Gud, at der intet skudd skulle bli losnet mot byens mure, og intet blod skulle flyte i den by, hvor Guds Sønn var død, hvis Gud vilde gi ham seirene. Han følte sig som værende på det siste og helligste korstog. Hvis tyrkerne nu forstede kunde bli drevet bak ved Jorden, og landet med de hellige minner åpenet for kristendommens

samtidig med at man er ved å oppdage at mot arbeidsloshet og kriser hjelper ingen menneskelig statsmanns kunst. Hjelpen er kun å vente fra Jesus, vår korsfestede Frelser.

I forvisningen om at disse ting er begynt å skje, la oss da følge Jesu ord når han sier: «Se op og opløft eders hoder, efterdi eders forloftning stunder til.» (Luk. 21, 28.)

«Kirkelokkelen.»

Misjonsarbeidet i India og Kina

Forts. fra 1. side.

så vi med et hjerte og sinn stod med opløftet hender, prisende vår elskede Jesus som hadde frelst oss og gitt oss Anden til pant. (Jeg med alle barna overvar disse møter), flere gråt og bad om forbonn, at Jesus måtte få hele sin vei med dem, andre jublet for frelsen i Jesu blod, flere talte i tungter prisende og lovende det fullbragte verk på Golgata. Det var frihet i Arden, å frembringe Guds livgivende ord, femten ble døpt i vann, og tre i Den Hellige And. Blandt sostrene var der en liten pike på 12 år som ble døpt, hun var den første til å stige ned i vannet. Når broder Chin spurte henne: er du glad å gå denne vei med Jesus? Ja, jeg er glad jeg elsker Jesus lod svaret. Hun stod der så smilende og glad. Det var velsignet å se den ene etter den annen stige ned i døpsgravnen, sådanne stunder styrker troen og løfter sjelen på ornevinger mot det forsettende land. Ja la oss virke mens det er dag, natten kommer da ingen kan virke. Vi hadde brødbrytelse, og Herren var oss meget nær. Han talte alvorlig til mange på dette mottet, må det bare evighetsfrukter. Den siste dag om kveldene var det vidnemote, der var mange som ville si noen ord til Jesu øre, så det ble ikke meget hver sa, men det var godt det som ble sagt. Flere ganger var tre og fire opp på en gang, ære til Jesus. Han fyller disse kjære kristne med jubel, fred og glede, som de i verden aldri kunde finne. Et med oss for disse elskede Guds barn, at de må gå i fra kraft til kraft, fra sein til seir i Jesus.

Hvis man er tvil om hvorvidt tegnene på endens tid — således som vår Herre og Frelser selv har forutsagt dem — er forhånden, behover man bare å slå op på Matteus 24 og Luk. 21 og gjennemlese disse 2 kapitler under bønn om veiledning. Og det vil ikke være lenge før man har oppdaget, at alle de ulykker og all den elendighet som avisene til daglig beretter om og som fyller dem til randen, i sammentrengt form er forutsagt i Guds ord.

Gjenopfrisker vi begivenhetene fra den siste snes års så vet vi at det før 1914 svirret med krigsrykter, og de fleste av oss kom til å opleve verdens største krig. Der er nu krig i Østasia, fengstoff nok til nye krige på Balkan og i Sydamerika. Ingen vet hvor snart det etter kan bryte løs. Der går nesten ikke en dag hvor avisene — i hvert fall de store utenlandske blade — beretter om jordskjelv. Der er lagt og legges stadig hånd på Guds menighet i Russland, hvor endog barn har forrådt deres foreldre for Jesu navn skyld. Nøden på jorden er stor. Milioner av kinesere dør av sult, mens man i Amerika brenner markens grøde av ophopet korn. Folkene engstes i fortvilelse, og forsmekter av frykt og forventning om de ting som de har en fornemmelse av skal komme,

Farvel for denne gang, og Herren velsigne eder alle i Oslo og hele Norges land, hvor dere kjenner oss. Vi hilser eder med Ezeziel 47, 1—12. Hjertevarme hilsninger til kjære broder Nordqvelle, som har vært så syk, må Herren styrke dig til legem og ånd, og gi dig stor glede i Jesus som er vår styrke. Kroningsdagen kommer, Jesus kommer snart. Ja kom Herre Jesus, kom!

Eders ringe broder og søster i nåden

Oscar og Esther Schröder.

DE YNGRES SPALTE

DET LILLE BROD

Under en hungerånd tilot en rikmann de fattigste barn i byen & komme hjem til sig, og han sa til dem: «Der står en kurv full av brod. Enhver av dere kan ta et brod, og dere må komme igjen hver dag inntil Gud sende der bedre tider.»

Barna omringet straks kurven og sloss og trøttet om brodene, fordi enhver vilde ha det største. Og til sist gikk de bort uten å si takk.

Kun Franska, en fattig, men renslig kledd pike, 'blev stående i bakgrunnen, derpå tok hun det minste av brodene som var tilbake i kurven, kysset på sin hånd mot den gode mann og gikk stille og pent hjem.

Neste dag opførte barna sig på samme dårlige måte og Franska fikk denne gang et brod som neppe var havt så stort som de andres. Men da hun kom hjem og moren brekket brodet over, falt der en hel del selvmynter ut av det. Moren ble forskrekket og sa: «Bring straks pengene tilbake, for de er sikkert kommen derimot en feiltakelse.»

Franska gjorde som moren sa. Men den gavmilde herre sa til henne: «Nei, nei. Det var ikke en feltage. Jeg har latt selvpengene bakte inn i det minste brod for å belonne deg, du gode barn. Gid du må bli ved & være frodsomme og nesom.»

LITT AV HVERT OM BIBELEN
Bibelen inneholder 66 bøker, 39 !

Det gamle testamentet og 27 i Det nye testamentet.

I disse 66 bøker er det 1189 kapitler, 31 175 vers, 810 697 ord og 3 566 480 bokstaver.

Det nye testamentet 27 bøker inneholder 260 kapitler og 7857 vers.

Bibels lengste bok er Salmenes bok som er på 150 kapitler.

Bibels lengste kapitel er den 119. salme som er på 176 vers og inneholder 43 823 ord.

Den lengste bok i Det nye testamentet er Lukas evangelium som inneholder 25 654 ord.

Bibels korteste bok er apostelen Johannes' ansett brev som er på 13 vers. Den korteste bok i Det gamle testamentet er profeten Obadias' bok som er på 21 vers.

Bibels korteste kapitel er den 117. salme som er på 2 vers.

Bibels korteste vers er Joh. 11, 35 og lyder så: «Jesus gråt.»

Bibels lengste vers finnes i Ester, bok og er det 9. vers i det 8. kapitel.

Bibels lengste navn finnes i Esajas' bok og i det 8. kapitel. (Forsok om du kan finne det, og les det helt og tydelig!)

Det 19. kapitel i Kongebok og det 37. kapitel i Esajas er akkurat like med undtagelse av versdelingen.

Bibels midterste vers er det 8. i salmen 118 og lyder: «Det er bedre å sette sin lit til Herren enn å stole på mennesker.»

(B. T.)

Der er dem som strør ut og får ennu mer, og der er dem som holder tilbake mer enn rett er, og det blir dog kun fattigdom

Ordspr. 11, 24

Kina.

F. O. SHRØDER:

A. Toftner, Sofienbergg. 16, Oslo.
STR. DØRUM OG KARLSEN:

Janette Bruu, Welhavensgt. 10,

Oslo.

HELGA LUNDEBY:

Jul. O. Lind, Moss.

RUTH PEDERSEN OG ESTER PETTERSEN:

Th. Wessel, Nordstrand.

JENS FJELD:

K. Aarmo, Skist.

OLGA SCHULT:

Gerda Sjøland, Rosenvangsgt. 1,
Oslo.

ALFRED BJERVA:

Torolf Andersen, Schæffergt. 10 I,
Oslo.

SIGNE PEDERSEN OG INGA JOHNSEN:

Th. Wessel, Nordstrand st.

M. PAULSEN OG IDA LORENTSEN:

Misjons-Rosten, Sarpsborg.

TORKILD RASMUSSEN:

Jul. O. Lind, Moss.

BERNHARD NILSEN:

Nilsine Kristiansen, Sydneshaugen
13, Bergen.

Argentinia.

BERGER N. JOHNSEN:

H. H. Sonstebø, Otterholdt, Bæ,

Telemark.

Afrika.

INGRID LØKKEN:

S. W. Bjertnes, Tåsenveien 36,
V. Aker.

HILMA HERMANNSEN:

Ole Krogstad, Soli, Rælingen.

MARGIT HARALDSEN:

Henrik Johansen, Levenskjoldsvei,
Lilleaker pr. Oslo.

HANSINE NESFOSSEN:

Constance Nestdal, Solheimsgt. 40,
Bergen.

MARTHAA KVALVAGNES:

Anna Nesdal, Sydneshamn 6, Berg-

gen.

DEN NORSKE KONGOMISJON

ALB. M. CHRISTIANSEN:

Erling Syvertsen, Danvik, Dram-

men.

Mansjuria.

MARTIN KVAMME:

Misjons-Rosten, Sarpsborg.

India.

ANNA JENSEN:

Amalie Carlsen, V. Porsgrund.

DAGMAR JACOBSEN:

Sverre Severinsen, Smittestroms-

veien 19, Drammen.

FRANCK DESMOND:

Hardy O. Mossberg, Kreditbanken,

Halden.

BORGHILD NORDLI:

Dankert Jorgensen, Gunnar Engs-

vel 36, Narvik.

HANS SVENDBERG:

Hardy O. Mossberg, Kreditbanken,

Halden.

ALFHILD HOLMEN:

S. W. Bjertnes, Tåsenveien 36,
V. Aker.

HILDA WERGEDAL:

Jens Jarnes, Passeebak p. o. Sanda-

ver.

RAKEL EDWARDSEN:

Hans Hansen, Brydelekk, Kong-

berg.

B. og GUNHILD FINSTRØM:

Anne Husås, Kvitesæd, Telemark.

Finnmark.

OSKAR GAMST, Breivikbotn.

HENRIK EILERTSEN, «Etel», Stor-

steinnes, Balsfjord.

DEMANDA EILERTSEN, Breivikbotn.

ANDREAS MATHISEN, V. Jakobselv.

KRISTIAN SKIPPERUD, Kistrand.

Porsangerfjord.

DORTHE KLEM:

Tora Flannerud, Danvik, Drammen.

Hjemmeværende mi-

sjonærer.

TOMINE EVENSTAD:

Gartner M. Walde, Ibsensgt. 105,
Bergen.

India: DAGMAR ENGSTRØM:

O. Ekornnes, Jarven 11, Lillea-

ker.

PEDER EVENSTAD:

Emma Hoel, Parkveien 6, Oslo.

«Glommen» trykkeri, Sarpsborg.

NUMMER .8

1. «Fad-
de vet

Hvor natur-
de første ord
de, mishand-
var en bonn
ferdigude

tilgi dem der
forbrytelse à
Gud hadde u-
hele verden!

sagt: «Elsk
for dem ...

(Matt. 5, 44
hvor dyn
de i ham sel-
mulig der
der? Svare

egen kraft
synes oss lo-
folge han s-
set alle hår-
svart, ja u-
oss ikke à
alt mulig i
oss, tilsmu-
rever oss
moter vi

nærmelsc-
å slå igj-
vi kan; m-
fiender fâ-
vår tanke
å bevise a-
kan forva-
lot han s-
fanus av

byrd der
hærfælle
skenatur-
han unde-
re, tilreg-

(Ap. gj-

2.

na

de villig-
reise en
kom til

å motta
hetens

urøkke
betyn-
det ord

mer ti-
ste ut

den m-
den u-
falte

vend-
hend-
dra

favn-
le sy-

i der-
sorg-
nem